

Så jeg har meget store forhåbninger om, at vi til efteråret vil kunne se et analysearbejde, som faktisk giver håb om, at der også på sygeplejeområdet, på hospitalsområdet og på hele hjemmeplejeområdet kan lægges an til nogle bedre samarbejdslinjer og et bedre samspil mellem personalegrupperne – og dem er der jo nogle af på det her område – ikke så meget for personalegruppernes skyld, men mere af hensyn til de mennesker, der er helt afhængige af, at personalegrupperne rent faktisk fungerer godt i forhold til hinanden.

Jeg sad og undrede mig lidt over, at der ikke på ét eneste punkt i det, fru Jette Gottlieb sagde, var nogen som helst overvejelser om de ældre og de syge og dem, der venter på at blive opereret – slet ikke. Der var alene tale om – hvad kan man sige? – klassekampssynspunktet; der var alene tale om faggruppeargumentation, og det kan man anerkende et langt stykke hen ad vejen, men jeg synes også, at man som politiker bliver nødt til at tænke over, at der faktisk er nogle mennesker i den anden ende, for hvem en optræning af konflikten vil betyde, at deres liv er i farezonen – deres liv, ære og velfærd, sådan tror jeg fru Vibeke Peschardt udtrykte det, og det er jo faktisk også det, der er tale om.

Det er måske nok en lidt ambitiøs opfordring til Enhedslisten, som meget klart kører derudad med klassekampargumenterne og sådan noget: Gør dog en lille overvejelse om alle dem, der sidder og er meget nervøse for ikke at blive behandlet, og alle dem, der er på ventelister, der vokser og vokser, og som er nervøse for, at de ikke når at komme til de undersøgelser, som er nødvendige for, at de så også kan blive opereret! Jeg synes, man som politiker i al stilfærdighed må tillade sig at opfordre til, at den overvejelse må indgå også hos et politisk parti som Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Arbejdsministeren er nødt til at angribe min synsvinkel, når hun ikke kan angribe indholdet i det, jeg siger.

Problemet er jo, at der ikke er tale om, at der er opstået livstruende situationer. Der er ikke tale om, at sygeplejerskerne i deres tilrettelæggelse af deres strejke ikke har taget de hensyn.

Det hensyn, som jeg har talt om og også har talt om i mit indlæg – måske var det ikke helt nemt at høre efter det hele, men jeg var inde på det i mit indlæg – var, at disse problemer på

lang sigt kun kan løses ved, at sygeplejerskerne får bedre arbejdsvilkår. Det løser ikke noget at komme med et indgreb. Det, man mister, er sygeplejerskernes velvilje med hensyn til at samarbejde, og det kan jeg godt forstå, for den har været til stede hele tiden, og nu viser det sig, at man overhovedet ikke værdsætter den velvilje, de har vist ved deres vilje til at tage overarbejde, når det var nødvendigt, deres vilje til at dispensere fra alle mulige forskellige rettighejder, som andre mennesker, der arbejder, har. Og alt dette mener jeg altså at man bedst løser ved at give sygeplejerskerne nogle ordentlige vilkår.

Det er min angrebsvinkel, og det er på den måde, jeg mener at vi kan snakke om at der bliver taget hensyn. Det, der sker nu, vil føre til det modsatte.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 249: Forslag til lov om fondsmæglerselskaber. Af erhvervsministeren (Mimi Jakobsen). (Fremsat 3/5 95).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 3 på dagsordenen opførte sag, nemlig:
3) Første behandling af lovforslag nr. L 250: Forslag til lov om værdipapirhandel. Af erhvervsministeren (Mimi Jakobsen). (Fremsat 3/5 95).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Stavvad (S):

Jeg vil godt starte med nogle overordnede bemærkninger, og jeg vil gerne rose erhvervsministeren for at have grebet en stor og besværlig sag an på en, synes jeg, meget fin måde med en procedure, der gør, at vi i en sag, der, tror jeg, for de fleste af os er forholdsvis svær at overskue, får en chance for en god dialog med de mange interessenter, der er i sagen.

De får en god mulighed for at øve indflydelse, at komme med synspunkter, at komme med argumenter om, hvordan de mener forslagene her skal ende ved tredje behandling, både igennem det grundige udvalgsarbejde, der resulterer i tre bind, og igennem et møde, som erhvervsministeren foranledigede i går, hvor ordførere og andre fra Erhvervsudvalget havde mulighed for at møde de primære interessenter og udveksle bemærkninger. Vi får nu en førstebehandling her ved slutningen af denne folketingsssamling – eller i hvert fald møderækken i denne folketingsssamling – og vi har så sommeren til at føre en dialog og til at lytte, så synspunkterne kommer frem, og forhåbentlig kan erhvervsministeren så til oktober fremsætte et lovforslag, der meget langt samler meget bredt i forhold til den endelige løsning.

Jeg synes, der er grund til at bemærke, at en sag, som de fleste af os har svært ved at gennemskue alle detaljerne i, får den i hvert fald bedst mulige proceduremæssige behandling for at sikre, at alle rimelige hensyn tilgodeses.

Så til de to lovforslag. Først lovforslag nr. L 249, der er en lov om fondsmæglerselskaber. Det gælder i øvrigt for begge lovforslag, at vi implementerer direktivforslag, men det, der jo er det overordnede også i forhold til begge forslagene her, er at skabe de bedste forudsætninger for, at vi også fremover kan have en væsentlig markedsplads for handel med finansielle instrumenter, for værdipapirer, i Danmark, i København.

Jeg tror, de fleste af os er tilfredse med, at vi får nogle regler for fondsmæglerselskaber, at der bliver lagt nogle rammer, der gør, at vi både får en bedre sikkerhed omkring fondsmæglervirksomheden i Danmark, og at vi også, når vi nu internationaliserer, når vi gør det til indre marked-stof, også får et betryggende regelsæt, så de selskaber, vi godkender, kan operere i de andre EU-lande. Og når andre EU-lande har godkendt fondsmæglervirksomheder hos dem

selv, ja, så kan vi også være trygge ved, at de opfylder de hensyn, der skal opfyldes i forhold til også på ordentlig vis at kunne operere på det danske marked.

Så den konstruktion, der er lagt op til her, synes jeg overordnet set imødekommer en række af de hensyn, som man bør tage, når man er inde i virksomhed af den karakter.

Så er der lovforslag nr. L 250, som jo er et meget stort og meget omfattende lovforslag, og hvor det, der lægges op til, er en rammelov, der sikrer fleksibiliteten på et marked, der udvikler sig, hvor der opstår nye instrumenter, og hvor der er hensyn, der skal tages. Og jeg er i hvert fald glad for, at det er en lovgivning, der skaber rammer, så markedet kan udvikle sig, uden at Folketinget hver gang skal tage stilling til ny lovgivning.

Jeg tror, det er en fornuftig måde at gribe sagen an på. Der er det at sige, at hvis det kræver lovændring, hver gang vi skal reagere på ændringer, ja, så er risikoen der for, at vi reagerer for langsomt, og derudover tror jeg også, at de fleste af os må erkende, at vi måske ikke er det bedste forum, når det drejer sig om detailregulering på et område som det her.

Monopolet ophæves, og værdipapirvirksomhed og børser skal fremover drives i aktieselskabsform. Jeg tror ikke, vi skal forvente, at det betyder, at vi får et hav af børser i lille Danmark. Jeg tror, at vi også fremover må se det som det mest realistiske, at vi har én børs, men at der så på nogle nicheområder, der kræver speciel ekspertise, måske også kan udvikle sig nogle spændende ting. Så også den del af de rammer, der er lagt op til, har vi i den socialdemokratiske folketingsgruppe en positiv indgangsvinkel til.

Så er der det, der er det mest kontroversielle. Det fik vi dokumenteret så sent som i går ved diskussionen med parterne: Det er Fondsrådet og Fondsrådets kompetence.

Jeg kan mægtig godt lide sprogbrugen, at det, Fondsrådet skal overvåge og skal være garanten for, er, at der er redelighed i den måde, som tingene foregår på. Jeg var sådan set lige ved at tro, at det var et godt vendsysselsk udtryk, men jeg kan så se, at det også kan bruges i resten af landet. Men i hvert fald betyder redeligt noget, man kan sige god for, noget, der er i orden.

Jeg håber, at konstruktionen med Fondsrådet kan være en garant for alle parterne for, at den måde, som vores børs skal fungere på, skal være redelig, og at Fondsrådet kan sikre de to afgørende krav, der må stilles til handel – i øvrigt på

samme måde, som man bør kunne stille krav om det på alle andre områder, hvor det foregår – nemlig at der er gennemsigtighed i markedet, at man kan følge, hvad der foregår, at man kan se, hvor man kan handle, og at ingen med rette skal kunne beskyldes for at kunne komme godt fra i hvert fald at forsøge at snyde nogle andre, fordi reglerne ikke er gennemsigtige. Så det er i hvert fald en væsentlig opgave for Fondsrådet.

En anden væsentlig opgave for Fondsrådet er, at der er en varedeklaration, så man ved, hvad det er, man køber, når man køber noget. Derfor vil jeg også gerne give tilslutning til den måde, som ministeren i sit lovforslag har sammensat Fondsrådet og Fondsrådets kompetence på, nemlig at i tilfælde af stemmelighed er det formandens stemme, der er afgørende.

Jeg tror ikke, det bliver mange situationer, man vil se det i. Jeg tror måske, at den konstruktion vil betyde, at stemmelighedssituationen så at sige aldrig opstår. Det, at man ved, at man er nødt til at tale sig fornuftigt til rette om reglerne, tror jeg gør, at vi får et Fondsråd, som vil blive mere effektivt, end hvis man ikke havde den bestemmelse.

Og i øvrigt – de, der skal blive enige for at samle de fem mandater eller de fem stemmer, hvis vi forestiller os den situation – er jo altså parter, hvoriblandt der er både en uvildig formand og en nationalbank, som tager nogle overordnede hensyn. Derfor tror jeg, at den bekymring, som man har lyttet sig til hos nogle af handlerne, ikke vil vise sig at være berettiget, når vi ser forslaget fungere i praksis.

Den sidste bemærkning, jeg skal gøre, er vedrørende Værdipapircentralen, som man lægger op til også skal omdannes til aktieselskab. Det tror jeg er en af de ting, vi lige skal have kigget lidt på hen over sommeren, men det bliver der jo også tid til, inden vi får forslaget på dagsordenen igen til oktober. Men bestemt en positiv holdning og en parathed til fra Socialdemokratiets side at lytte til de synspunkter, der kommer, indtil forslaget kommer i Folketingssalen igen til oktober.

Erik Larsen (V):

Da Venstres ordfører ikke kan være til stede, skal jeg fremføre Venstres synspunkter vedrørende de to lovforslag.

Lovforslagene er en del af den samlede børsreform. De følger, så vidt Venstre er orienteret, stort set Børsudvalgets betænkning nr. 1290, som blev færdig samtidig med, at regeringen valgte at fremlægge lovpakken.

I Venstre havde vi gerne set, at betænkningen var fremkommet i god tid før lovforslagene, men sådan skulle det altså ikke være, ifølge ministeren fordi vores aftale med EU er, at lovforslagene skal være førstebehandlet før sommerferien i Folketinget.

Det betyder så til gengæld, at lovforslagene skal førstebehandles endnu en gang, nemlig i begyndelsen af næste folketingsår, i oktober 1995. Derfor vil Venstre undlade ved denne førstebehandling at gå i detaljer, men blot fremkomme med nogle kortfattede, overordnede synspunkter om lovforslagene.

Vi er enige i intentionerne om at fremtidssikre den danske børslovgivning, således at der bliver mulighed for at etablere mere end én børs i Danmark. Vi er også enige i, at lovgrundlaget skal være indrettet således, at det er attraktivt for investorer og udstedere såvel som handlere at benytte det danske værdipapirmarked.

Som noget nyt foreslås indført et Fondsråd, som skal have det overordnede ansvar for fondsbørserne og ansvaret for, at de fungerer på tilfredsstillende og betryggende vis. I Venstre finder vi det rigtigt at etablere et sådant Fondsråd, ikke mindst fordi det vil smidiggøre den løbende tilpasning af reglerne for handel med værdipapirer, f.eks. i takt med den teknologiske udvikling og den stigende internationale konkurrence. Som det er nu, skal Folketinget jo involveres, hver gang der er behov for justeringer.

Til gengæld mener vi ikke, at Fondsrådet skal have så stor indflydelse på de daglige dispositioner i de enkelte fondsbørser, som vi i kraft af fremtidssikringen må forvente vil komme, så der ikke bliver plads til forskellighed fondsbørserne imellem. Fondsrådet skal efter Venstres mening ikke være en overbestyrelse, som nogle har udtrykt frygt for.

Et andet heftigt diskussionsemne har været og er, om formandens stemme i Fondsrådet skal være udslagsgivende. Det mener Venstre som udgangspunkt nok at den skal, bl.a. af følgende grunde: Det er naturligt i en bestyrelse, hvor der ellers kan forekomme stemmelighed, det sikrer Fondsrådet reel beslutningsdygtighed, og det sikrer investorerne den indflydelse, som disse mister ved ikke længere at have sæde i fondsbørsens bestyrelse.

Men når det er sagt, så håber vi i Venstre, at vi kan finde en løsning, der giver den størst mulige enighed imellem de parter, som opererer på dette marked. Vi vil gerne bruge den kommen-

de udvalgsbehandling til at se, om det ikke er muligt.

Jeg vil understrege, at Venstre ser det som en vigtig opgave i de kommende måneders udvalgsbehandling at få fastlagt og afbalanceret Fondsrådets kompetence. Det er vores opfattelse, at der trods den uenighed, der har hersket i Børsudvalget, er bred enighed om dette overordnede hovedsynspunkt.

Til lovforslag nr. L 249 om selve fondsmæglervirksomheden har Venstre på nuværende tidspunkt ikke nogen særlige bemærkninger. Godt nok bliver der tale om flere krav, tilladelser og godkendelser, som Venstre under andre forhold formentlig ville være kritisk over for, men når vi åbner for muligheden for at udøve investeringservice i og fra andre EU-lande, forekommer dette lovforslag rimeligt og betryggende.

Pernille Sams (KF):

Ved denne første førstebehandling er det kun Det Konservative Folkepartis overordnede holdning, jeg vil holde mig til, al den stund der bliver god tid til at dyrke de uafklarede detaljer i de næste måneder inden den anden førstebehandling til efteråret.

For så vidt angår lovforslag nr. L 250, er vi enige i forslaget overordnede formål og intentioner om at ophæve børsmonopolet og sikre, at vi har mindst én international, konkurrencedygtig børs i Danmark, så vi bevarer en god markedsplads her i landet, som er gearret til at kunne agere i forhold til fremtidens udfordringer.

Der er forskellige udestående problemer, efter at Børsudvalget opgav at blive enigt. I relation til de uafklarede punkter har vi naturligvis allerede nu et overblik over, hvor de specielt er, og vi har valgt at lægge følgende overordnede principper for, hvordan vi vil bedømme disse uafklarede punkter.

For det første ønsker vi ikke, at folk tror, at der skal være en overbestyrelse. Det vil sige, at Fondsrådets kompetence bliver væsentlig at få afklaret og afgrænset, således at denne bliver af overordnet karakter, også i virkeligheden.

For så vidt angår diskussionen om formandens stemme, hænger dette spørgsmål naturligvis også i et eller andet omfang sammen med Fondsrådets kompetence. Imidlertid kan man også konstatere, at såvel Nationalbanken som Realkreditrådet finder den foreslåede vægtning i rådet o.k. Som repræsentanter for obligationsudstederne dækker disse to organisationer

97 pct. af omsætningen på Københavns Fondsbørs.

Imidlertid ser vi ingen hindring for, at aktier og obligationer i princippet kan have forskellige regelsæt, og vi lægger vægt på, at også aktieudstederne bliver tilfredse med lovrevisionen. Derfor vil vi ikke i dag lægge os fast på dette spørgsmål, men vi vil lægge megen vægt på denne side af sagen i de kommende måneder, for at det skal blive en afbalanceret lov, som alle de involverede hovedparter kan leve med. Det mener vi ikke regeringen helt har formået med dette udspil.

Vi forstår heller ikke, hvorfor regeringen vil tvinge en omdannelse af Værdipapircentralen til aktieselskab igennem. Vi mener, det må være op til Værdipapircentralens bestyrelse at bestemme, om den skal omdannes eller ej.

Således er der en række aktuelle punkter, vi ønsker ændringer på med henblik på forbedringer af loven, inden den vedtages. Vi vil således være konstruktive og håber, at regeringen også vil være det, for det er meget vigtigt at få en lov, der er fremadrettet, og som giver Danmark et lovmæssigt grundlag for mindst én internationalt konkurrencedygtig børs.

Vi vil bruge sommeren på at analysere de udestående problemer og regner med at kunne præsentere vores præcise svar på, hvordan de kan løses, ved næste førstebehandling. Og så må jeg sige, at det er så vigtig en lovgivning, at jeg forventer, at regeringen tager handsken op og indkalder os til reelle forhandlinger om sagen.

For så vidt angår lovforslag nr. L 249, er det unægtelig noget af et ambitiøst forslag, regeringen her har fremsat. Der er tale om nogle meget voldsomme skærper af kravene til at drive fondsmæglerselskaber, som her præsenteres på baggrund af EF-direktiverne om investeringservice.

Vi går ud fra, at regeringen, også for så vidt angår dette forslag, i dag kun ønsker en foreløbig tilkendegivelse, og at lovforslaget ikke agtes gennemført nu, men først til efteråret som den øvrige del af børsreformen. Og som foreløbig tilkendegivelse kan jeg afsløre, at vi er positive over for intentionerne, men at vi vil se på direktivernes krav og se, i hvilke tilfælde der er tale om skærper i den konkrete lovtekst i forhold til direktivernes tekst.

Der er i hvert fald ikke tvivl om, at forslagets gennemførelse vil betyde væsentlig færre fondsmæglere end i dag. Det vil altså sige, at mange må opgive at opfylde de nye krav, speci-

elt kapitalkravene. Og såfremt disse krav fremgår af direktiverne, er der jo ikke meget at diskutere, men såfremt det er en dansk stramning, må man spørge sig selv, hvorfor vi skal være særlig hårde over for vore hjemlige virksomheder og dermed give tilsvarende udenlandske virksomheder en fordel, nu hvor der bliver en gensidig anerkendelsespligt.

Men der bliver god tid til at grave i dette sommeren over og god tid til, at vi kan studere høringssvarene fra de berørte organisationer.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

For et par år siden læste jeg en norsk avis, hvor den store forsideoverskrift var: Oslo Fondsbørs som skandinavisk hovedbørs. Tilsvarende artikler har også med jævne mellemrum kunnet læses i danske aviser, men med den ene forskel, at der stod København i stedet for Oslo.

Denne tale er dog stort set forstummet. Det er gået op for danskerne, at Københavns Børs er en mellemstor obligationsbørs, men at aktiemarkedet hører til blandt de mindste. Det er faktisk ikke så længe siden, at vi havde et år, hvor omsætningen på Charlottenlund Travbane oversteg omsætningen på aktiebørsen.

Der ytres i lovforslagene og i den betænkning, som de bygger på, stor bekymring for, at vi kommer ud i den situation, at Københavns Fondsbørs helt udkonkurreres af udenlandske børser. Det er ikke en realistisk frygt for obligationsmarkedets vedkommende – af den simple grund, at udlændinge ikke forstår vores system med realkredit. Så realkreditobligationerne skal nok blive hjemme, selv om statsobligationerne for fremtiden bliver solgt i udlandet, hvilket jo allerede er tilfældet i betydeligt omfang.

Derimod er der en realistisk mulighed for, at de toneangivende aktier for fremtiden vil blive omsat på udenlandske børser, og at de mindre likvide aktier og aktier i mindre virksomheder, der bliver tilbage, ikke er nok til at danne basis for en aktiebørs. En sådan udvikling vil også vi finde uheldig. Den vil forringe mindre virksomheders muligheder for at få risikovillig kapital og vil gøre det vanskeligere for pensionskasser m.v. at investere i danske arbejdspladser. Derfor er vi enige i målet, nemlig at skabe basis for, at der fortsat er en aktiebørs i Danmark.

Til gengæld vil vi sætte nogle spørgsmålstejn ved de metoder, der er valgt til at reformere børsen. Kort fortalt skal børsmonopolet ophæves, så der lægges op til, at flere børser i aktieselskabsform skal konkurrere med hinanden;

markedet vil så sikre, at de optræder rigtigt. Det er markedsfilosofi drevet ud i det absurde: et marked af markedspladser. Det bliver endnu mere absurd, når man ved, at der er så få børsmæglere, at vi er tæt på et monopol. Og som jeg var inde på, får vi aldrig flere aktiebørser; i fremtiden får vi enten én eller nul. Det kan godt være, man vil dele børsen op i delbørser, så vi f.eks. får en særlig børs for de såkaldte derivater, men for hver type papir får vi højst én børs.

Det farlige er ikke selve konstruktionen, men den filosofi, der ligger bag. Når man begynder at fantasere om et marked af børser, vil man uvægerlig drage paralleller til rigtige markeder, og så bliver filosofien, at en børs ikke kan tillade sig at yde en dårlig service, ligesom en grønthandler ikke kan tillade sig at sælge dårlige gulerødder, for så går kunderne bare hen til konkurrenterne. Men på dette område bliver der ingen konkurrence blandt danske børser til at disciplinere de handlende. Disciplineringen skal fortsat foregå ved regelfastsættelse.

Det kan godt være, at en del af regelfastsættelsen skal fjernes fra lovgivningen og lægges ud til et råd, der er tættere på de internationale markedsvilkår. Kunsten bliver så at udvælge dem, der skal foretage denne regelfastsættelse på Folketingets vegne. Det spørgsmål vil jeg vende tilbage til.

Men først vil jeg sige et ord om Værdipapircentralen: Dét bliver forslaget endnu mere absurd: Den skal også omdannes til et aktieselskab og konkurrere med en række nye værdipapircentraler.

For nogle år siden forbød vi småsparere selv at opbevare deres obligationer i kommodeskuffen. De fysiske obligationer og andre værdipapirer forsvandt; i stedet blev de til edb-registreringer i Værdipapircentralen. Denne reform er mange småsparere utrygge ved, men erfaringen har vist, at det lykkedes at oprette en værdipapircentral, der har kunnet udfylde rollen til alles tilfredshed.

Nu skal vi så efter regeringens opfattelse have en hel række værdipapircentraler, der under markedets disciplin skal sikre den samme tryghed for sparere. Det tror vi ikke en døjt på. Ingen erfaringer viser, at markedet kan sikre, at mennesker, der sættes til at passe på andre folks opsparinger, gør det ordentligt; tværtimod har vi mange eksempler på det stik modsatte. Det er simpelt hen uforståeligt, at regeringen foreslår dette, og det kan kun skyldes helt overdrevne, rent ideologisk betingede fordomme i regeringen.

De EF-direktiver, der ligger bag lovgivningen, forlanger ikke noget sådant. Ingen af finansverdenens aktører forlanger det; alle er tilfredse med den nuværende værdipapircentral. Der er et enkelt problem med, at der er nogle utilstrækkelige muligheder for at håndtere clearing og afvikling, men det problem kan vi jo bare løse. Den eneste begrundelse, vi har fået, er, at det gjorde Carl Bildt-regeringen i Sverige; det var som bekendt den regering, der kørte den svenske økonomi helt ned i skidtet. Vi behøver da ikke at gentage enhver dumhed, vi støder på.

For at vende tilbage til Fondsbørsen. Det er velkendt, at reformen har trukket ud på grund af stærke interessenmodsætninger mellem forskellige grupper i den finansielle verden. På det møde, som erhvervsministeren inviterede os til i går, og som hun skal have tak for, kom disse modsætninger tydeligt frem.

Modsætningen består kort sagt i, at investorerne, der skal investere folks pensionsmidler bedst muligt, ønsker størst mulig åbenhed og gennemsigtighed. Børsmæglerne og dermed bankerne ønsker mindre gennemsigtighed, for det gør det lettere for dem at tjene penge. Industrien og rederiforeningen er stærkt påvirkede af en enkelt virksomhed med adresse på Esplanaden, der har en alment kendt afsky for enhver form for åbenhed, og støtter derfor bankerne. I denne interessekonflikt tager vi helt klart og utvetydigt investorerne parti.

Sammenfattende er vi, som jeg indledte med at sige, rede til at være med til at sikre en børs i København. Der er utrolig meget ideologisk slam, der skal spules væk, før vi kommer ned til de reelle problemer; dem vil vi til gengæld godt være med til at løse.

Kim Behnke (FP):

Det er jo en lidt speciel situation, når vi i dag skal førstebehandle et par lovforslag af formelle grunde, for den reelle behandling kommer først til efteråret.

Men vi deltager da gerne i overholdelse af formalia og skal derfor i dag give den melding både på lovforslag nr. L 249 og lovforslag nr. L 250, at hvis vi blev aftvunget en afstemning lidt senere i dag eller i morgen, ville vi i Fremskridtspartiet stemme for begge lovforslag. Men der er jo en god, lang sommer til at få pudset lidt af i kanterne, og det synes vi også der er behov for.

Særlig i lov om fondsmæglerselskaber er vi overordentlig interesseret i at få indsigt i, hvorvidt Danmark, hvad vi jo desværre har erfaring for, vil overopfylde de EF-direktiver, der findes. Det ønsker vi ikke skal være tilfældet; vi ønsker selvfølgelig, at der skal være nogle fælles EU-regler, sådan at vi kan få den gensidige godkendelse, sådan at danske fondsmæglervirksomheder forhåbentlig går ud og tilkæmper sig markedsandele ude i det store Europa. Men skal de være i stand til det, så må det også være sådan, at der gælder fælles regler, og at Danmark ikke skyder sig selv i foden ved at overopfylde direktivet.

Så når vi har fået et samlet kendskab til det, vil vi give den endelige melding. Og derfor kan ministeren godt sætte vand over til en besvarelse af et spørgsmål, der går ud på at sammenligne lovforslag nr. L 249 med direktivteksten, så vi kan se, på hvilke punkter vi under- eller overopfylder direktivteksten.

Så dét, der er det spændende, er lovforslag nr. L 250 om værdipapirhandel. Uden at det skal give ministeren anledning til problemer i regeringen, vil vi gerne rose ministeren for det forslag og også for, at man nu endelig er nået frem til en børsreform.

Vi har i Fremskridtspartiet i mange år undret os over, at man ikke i Danmark var i stand til at få en konstruktion, hvor markedet kan tilpasse sig langt hurtigere, end tilfældet er i dag.

Vi har haft den konstruktion i Danmark, at vi har haft en lovgivning med ganske mange regler, og så har vi overladt det til Københavns Fondsbørs at lægge det, man kalder et sæt børs-etske regler. Det har været nogle uskrevne og nedskrevne regler, som man har skullet overholde for at kunne få lov til at gebærde sig på Københavns Fondsbørs. Og det har sådan set fungeret udmærket.

Men i den verden, vi lever i, går udviklingen hurtigt. Og derfor kan vi meget vel i løbet af de kommende år komme i den situation, at Folketinget et par gange om året skal tage stilling til ændringer af lovgivningen for at tilfredsstille de nye redskaber og de nye aftalemuligheder, som det finansielle marked vil opfinde og udvikle i takt med den stigende internationale handel og den mangfoldighed af behov, som et marked selv kan udtænke, og som vi politikere nogle gange måske endda kan trække på skulderen over at der er nogen der har behov for. Men hvis behovet er der, skal Københavns Fondsbørs, eller hvad der nu måtte blive af børs 2 og 3 osv. i

Danmark, være i stand til at tilbyde de redskaber, uden at Folketinget skal bruge halve og hele år på at lave lovgivningen om.

For Folketinget er jo i virkeligheden de mindst kløgtige i den forbindelse. Det, Folketinget er godt til, er at lave love, og vi laver mange love.

Men når det gælder om at gå ind og foretage vurderinger af, hvilke handelsredskaber man kan have brug for på børsen, kan man spørge, hvorfor Folketinget overhovedet skal vedtage regler om det.

Hvis købere og sælgere er interesseret i at kunne indgå aftaler på nogle nye og teknologisk fremskredne vilkår, så lad dem gøre det.

Derfor synes vi, at det er en god idé, at man får et Fondsråd. Vi synes, at det er en rigtig god idé, at man får det fondsråd gjort til stedet, hvor man sætter rammerne.

Der er nogle, der undervejs i debatten har efterladt det indtryk, at Fondsrådet skulle være sådan et klagekontor: Hvis man var utilfreds med det, der foregik på Københavns Fondsbørs eller andre steder, så kunne man klage.

Det kan godt være, at det også vil være en del af dets virke at skulle behandle mere principielle klager, men efter vores mening må opgaven for rådet være at lægge de overordnede retningslinjer. Hvis man er utilfreds med andre ting og synes, man er blevet snydt i handler osv., må man henvende sig andre steder. Det kan ikke være det, rådet skal tage sig af. For gør det det, har det misforstået opgaven.

Det, rådet efter vores mening skal overtage, er de opgaver, der før lå i Folketinget, og de opgaver, som før blev tilgodeset i form af de børsetiske regler på Københavns Fondsbørs. Det er dem og kun disse afgrænsede regler, som man skal tage sig af.

Netop fordi opgaven efter vores mening bør være så afgrænset, er der heller ingen grund til, at man låser sig fast i en forventning om, at disse 10 personer vil være i evig krig med hinanden. For køber og sælger, udsteder af obligationer, handlende osv. har en fælles interesse i, at dette kommer til at foregå på en ordentlig måde.

Ikke fordi vi på nuværende tidspunkt vil lave det til et egentligt ændringsforslag, men vi er i Fremskridtspartiet lidt optaget af det forslag, der hedder, at man faktisk kun kan træffe afgørelser, når det sker med kvalificeret flertal.

Vi synes faktisk, at vi burde tvinge dette fondsråd til at blive ved med at diskutere, at blive ved med at forhandle, indtil der er en sådan

enighed, at man ikke har en formand, der skal bringes i den lidt kedelige situation at måtte lægge to jetoner på bordet og så overbyde et mindretal. For det mindretal er der jo altså også dagen efter. Det mindretal er der og skal handle dagen efter og agere dagen efter, og derfor synes vi, at man bør overveje muligheden for at benytte sig af kvalificeret flertal. Fordi Folketinget dermed sender et utvetydigt signal om, at vi kræver, at de bliver enige, sådan at der ikke sker beslutninger hen over hovedet på nogen.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt der nu kommer flere børser i Danmark. Jeg kan da til dels være enig med hr. Kjeld Rahbæk Møller i, at vi nok ikke skal forvente, at de skyder op som paddehatte ude i det københavnske samfund. Men på den anden side set, hvis intentionen er, at Folketinget fra nu af ikke skal blive ved med at lovgive på dette område, så må det også være sådan, at der er indbygget en adgang til at oprette disse alternative børser, hvis der er nogle, der måtte have ønske om det.

Hvad vi derimod håber på vil opstå, er disse markedspladser, hvor man inden for særlige brancher og inden for særlige områder vælger at gå sammen – sælgere og købere. Det kan være særlige finansielle ydelser. Det kan være det, som man har haft i gamle dage med tin- og platinbørser og guldbørser, og hvad det måtte være. Hvis folk ønsker at finde sammen og lave den slags markedspladser, så synes vi, at det kun er fremragende og noget, der er rosværdigt.

Så har det også været diskuteret – og det ligger jo så i forslaget – om vi skal have alternative værdipapircentraler. Dér siger hr. Kjeld Rahbæk Møller så, at det synes SF er en dårlig idé, fordi man i øjeblikket har opbygget en tillidssfære omkring den nuværende værdipapircentral, og den kan jo gå fløjten.

Men det er jo dog trods alt dem, der placerer deres værdipapirer, der afgør, hvem de vil benytte sig af. Og jeg kunne godt forestille mig – uden at jeg har kendskab til det – at realkreditområdet ville vælge at lave deres egen værdipapirregistrering. For de har et meget specifikt produkt, nemlig realkreditobligationer, hvor de vil have en særlig central, hvor de clearer dem. Det kunne være et af de områder, der som det første ville dukke op, men hvis der er nogle, der vil oprette alternative værdipapircentraler, er der ingen, der er tvunget til at benytte sig af dem. Man er i dag tvunget til at benytte sig af Værdipapircentral nr. 1, men med hensyn til nr. 2 og nr. 3 og nr. 4 vil det jo være op til folk

selv at afgøre, om de ønsker at benytte sig af dem, og derfor vil den tillidssfære, der skal være omkring de værdipapircentraler, afgøre, hvilken fremtid de har.

Vi er også enige i, at det er en god idé at få omdannet de forskellige institutioner til aktieselskaber, sådan at deres måder at virke på og deres måder at aflægge regnskaber på osv. kommer til at følge aktieselskabslovgivningen.

Vi synes også, at det er vigtigt, at vi engang imellem i Danmark tør lave en lovgivning, hvor vi politikere giver slip på noget af den magt, vi har i øjeblikket. Og det synes vi dette er et godt eksempel på.

Det er da klart, at vi allerede på nuværende tidspunkt har mødt folk med modstridende interesser. Alt andet ville være mærkeligt, for de, der mødes, og som skal handle, købe og sælge, har jo modstridende interesser, men de har dog én fælles interesse, og det er, at der er et sted, hvor de kan mødes. Derfor bør vi fra Folketingets side gøre alt, hvad vi kan, for at sikre, at der i fremtiden vil være en børs i Danmark.

Og vi kan lige så godt være ærlige: Den teknologiske udvikling gør, at folk i dag jo ikke behøver bevæge sig hen på en særlig plads og give fremmøde. Det foregår pr. computer, pr. tastatur, pr. skærm, i dag.

Derfor skal der meget lidt til for at flytte denne markedsplads væk fra dansk jord, for der er egentlig ikke det store behov for, at den skal være i Danmark. Jo, det synes vi. Vi synes som danskere, vi synes som det danske Folketing, at det er vigtigt, at vi har den plads, og vi tror på, at denne børsreform er et godt skridt i den retning. Derfor skal ministeren have tak for forslagene, og vi vil meget positivt medvirke til at få forhandlet de hjørner på plads, der måtte være behov for, og så glæder vi os til at tage staven op igen og komme videre til efteråret.

Björn Elmquist (RV):

Når vi ser på handelen med værdipapirer i Danmark, går det jo godt. Der er stor omsætning, for så vidt angår obligationerne; dér er det danske marked jo så langt blandt de større i Europa. Men ser vi på handelen med aktier, er det ikke særlig flot. Det kan være vanskeligt for det store udland og også for det lidt mindre udland at få øje på den danske fondsbørs. Man lægger mere vægt på, hvad der her i Skandinavien sker i Stockholm, Oslo og egentlig også Helsingfors.

På den baggrund hilser vi fra Det Radikale Venstre dette forslag velkomment. Der har ligget et meget stort udvalgsarbejde bag. Vi beklager, at det ikke lykkedes i Børsudvalget at nå frem til en enig indstilling. Det mener vi ville have været nr. 1. Hvis man fra erhvervene – og det er ikke bare et enkelt børserhverv, men alle dele af dansk erhvervsliv, det finansielle, industrien osv., osv. – havde kunnet nå frem til en enig indstilling, ville det have været det bedste.

Det har man altså ikke kunnet, og derfor kommer der i den beretning, der kom fra udvalget, nogle lidt besværlige punkter, som vi så her i Folketinget bliver nødt til at tage stilling til. Vi mener, at dér, hvor regeringen har lagt linjen og skåret igennem – og det har vi jo selvfølgelig også været med til som regeringsparti – er stedet at lægge det, og det vil først og fremmest sige, at vi lader Fondsrådet, som skal køre det i det daglige, få kompetencen til at fastlægge reglerne, og at Fondsrådet får en effektiv baggrund, får muligheder for at træffe beslutninger. Det vil sige, at vedrørende noget af det, som blev diskuteret om, hvorvidt formandens stemme skal være afgørende, og i hvilket omfang investorerne – altså dem, der handler på børsen, opkøber – skal have indflydelse, mener vi, at det er den rigtige model, der ligger i dette lovforslag.

Det begrundes vi ganske kort med, at da vi jo gerne vil have, at handelen skal være aktiv og omfangsrig, sådan at danske aktieselskaber forholdsvis enkelt og let kan få del i kapitalen og få udvidet deres kapital, hvis der er behov derfor, ja, så mener vi også, at vi bliver nødt til at lægge vægt på spørgsmål som gennemsigtighed og åbenhed. Vi ser, at danske selskaber, når de går på de store børser som f.eks. Wall Street eller Frankfurt, godt kan leve op til disse krav.

Heri ligger måske også en af forklaringerne på, at Københavns Fondsbørs, som den har været i de sidste mange år, jeg vil ikke sige har ført en hensygnende tilværelse, men den har i hvert fald ikke blomstret som så mange andre steder. En af årsagerne hertil kan måske godt være, at udenlandske investorer har fundet, at det var et lovligt lukket miljø, og at de ikke kunne få ordentlig indsigt i regnskaberne, og at de i det hele taget ikke kunne opnå den gennemsigtighed, som de havde brug for for at være sikre på, hvor deres investeringer skulle hen. Og hvis vi så laver et Fondsråd, der ikke lægger op til sådanne forhold, tror vi, at vi træder os selv over tæerne, eller skyder os selv i foden, eller hvad vi kan bruge af udtryk. Derfor er vi altså

tilhængere af de løsningsmodeller, som er lagt frem her.

Vi er stadig væk åbne for argumenter, som måske kan påvirke både os og andre, det skal jeg da ikke udelukke, og vi havde således i går et udmærket møde, hvor jeg desværre ikke kunne være til stede hele tiden, men hvor der var gode argumenter frem og tilbage.

Jeg forstår også, at meningen nu er – og det må den jo være på så sent et tidspunkt i dette folketingsår – at forslaget skal oversomme, og derfor bliver der mulighed for en debat også i de kommende måneder og så en fremsættelse af et forslag, måske det samme, måske lidt ændret, det skal man ikke kunne udelukke helt, men som udgangspunkt formentlig det samme forslag igen til efteråret. Og så vil vi i næste folketingssamling forhåbentlig kunne få gennemført denne vigtige reform.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Det var hr. Kim Behnkes indlæg, jeg bad om en bemærkning til. Det undrer selvfølgelig ikke, at hr. Kim Behnke er tilhænger af markeder. Det er velkendt ideologisk stof. Men jeg vil lige understrege for det første, at når det drejer sig om værdipapircentraler, vil det ikke skabe øget tryghed, hvis folk får fem forskellige værdipapircentraler at vælge imellem. Hvis man virkelig ville skabe tryghed blandt småsparerne, så skulle man genindføre obligationerne, således at de selv kunne have lov til at have dem i skuffen. Det ville skabe tryghed.

Når det drejer sig om konkurrence, er det altså karakteristisk. Men det, der måske undrer lidt, er, at netop Fremskridtspartiets ordfører jo i meget høj grad har gjort opmærksom på de dårlige tilstande, der er opstået i dele af den finansielle sektor, når lederne i u hæmmet jagt efter markedsandele sætter småsparernes og boligejernes formuer på spil. Derfor undrer det mig, at Fremskridtspartiet, selv om man går ind for markedsøkonomi, så ubetænksomt går ind for, at vi bare skal have en hel stribe af konkurrerende værdipapircentraler.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er sådan set ikke Fremskridtspartiet, der mener, der skal være en stribe værdipapircentraler. Vi mener, at Folketinget, som laver lovgivningen, skal tillade, at de kan opstå, hvis der er et behov på markedet. Og jeg har så peget på

et af de steder, hvor jeg kunne forestille mig at en branche kunne have en interesse, nemlig realkreditbranchen, som kunne have en interesse i at få sin egen registrering af sit specielle, meget danske produkt, nemlig realkreditobligationer, frem for at det sker i den nuværende Værdipapircentral.

Men hvis hr. Kjeld Rahbæk Møller og hvis pensionsopparere osv. gerne vil bevare den tryghed, de føler omkring den nuværende værdipapircentral, så kan de jo lade værdipapirerne stå i den nuværende Værdipapircentral. Der er ingen, der tvinger nogen som helst til at flytte til Jensens og Pedersens og Hansens værdipapircentral. Det er noget, man selv afgør.

Hvis de nye værdipapircentraler, der måtte opstå, ikke er i stand til at opbygge en troværdighedssfære omkring sig, som mindst matcher den nuværende værdipapircentral, så har de ikke en eksistensberettigelse, og så vil deres levetid blive kort.

Men vi skal huske på, at det, der foregår i en værdipapircentral, jo i virkeligheden blot er en registrering af nogle handler og en registrering af et besidderskab af værdipapirer. Selve værdipapiret har man i vore dage overladt til at være ettaller og nuller, der ligger i en computer, frem for at være et stykke papir, man har liggende derhjemme i kommodeskuffen.

Men alligevel har Værdipapircentralen hverken penge eller selve aktien. Det er henholdsvis udsteder og køber, som ved hjælp af en registreringsblanket bliver ejere, og derfor er der jo ikke tale om, at Værdipapircentralen eller værdipapircentral 2, 3 og 4 kan svindle med folks midler. Det er jo langtfra tilfældet. Der kan foretages fejlregistreringer, hvis ikke man er dygtig nok, men en værdipapircentral, som foretager fejlregistrering, vil meget hurtigt miste sin berettigelse, og så vil vedkommende virksomhed gå konkurs.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Folk har altid haft frit valg mellem realkreditinstitutterne. Det forhindrer ikke de pågældende institutter i i en kamp om markedsandele at risikere folks formuer, og der er tabt meget store penge, hvilket ikke mindst Fremskridtspartiet har været meget aktivt til at påpege.

Frygten er, at der kan ske det samme her. Jeg ved godt, som hr. Kim Behnke forklarede, at det ikke er Værdipapircentralen, der har pengene, men det er sandelig en meget vigtig del af syste-

met, som skaber tryghed om det, der foregår, og derfor ser jeg ingen som helst fordel ved, at der nu er flere institutter, der i en eller anden konkurrence om markedsandele og derved også billiggørelse og så meget andet skal udsætte folk for den risiko, det er, at de, der passer på deres penge, er i en konkurrence om markedsandele og dermed måske løber større risici, end de burde.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Når vi i Fremskridtspartiet har haft kritiske bemærkninger, endog nogle gange meget kritiske bemærkninger, til større eller mindre dele af den finansielle sektor i Danmark, er det jo, fordi man dels har overtrådt gældende lovgivning, gældende regler, men også i nogle situationer optrådt umoralsk. Og hvis Værdipapircentral 2, 3 og 4 overtræder gældende lovgivning eller optræder umoralsk, vil de blive mødt af nøjagtig den samme heftige og vedholdende kritik fra Fremskridtspartiet, som andre dele af den finansielle sektor har oplevet gennem de senere år. Vi ønsker ikke at holde hånden over tuskhandel eller underlødige virksomheder – ingenlunde – men vi ønsker, at der skal være frihed til at oprette alternativer. Jeg troede egentlig, at SF også var modstander af monopoler, og den modstand mod monopoler må jo også gøre sig gældende i dette tilfælde, sådan at der kan gives tilladelse til alternativer til den nuværende Værdipapircentral.

Bruno Jerup (EL):

Da vores ordfører på dette område, hr. Frank Aaen, ikke kan være til stede, skal jeg kort fremføre Enhedslistens synspunkter.

Vi kan ikke støtte de foreliggende lovforslag. For det første er forslagene en videreførelse af EU's krav om fri kapitalbevægelse, og det ser vi overhovedet ingen grund til at støtte. Vi har ved flere lejligheder gjort rede for, at vi anser fri kapitalbevægelse som en vældig trussel mod demokratiet, og vi vil ikke bidrage til den proces. De problemer, vi har med at sikre en billig finansiering af vore boliger, løses på en helt anden måde. Det vil vi vende tilbage til, når disse forslag kommer til ny førstebehandling til efteråret, men på nuværende tidspunkt kan vi sige, at vi ikke kan støtte de foreliggende lovforslag, L 249 og L 250.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Det er af flere ordførere – og med en vis ret – blevet fremført, at der har været uenighed i Børsreformudvalget. Her ved førstebehandlingen af regeringens lovforslag vil jeg dog lige fremhæve, at når det drejer sig om ca. 95 pct. af indholdet af Børsreformudvalgets betænkning, har der været absolut enighed.

Jeg synes også, man på det møde, vi afholdt i går med parterne på området, heriblandt ordførerne, blev bekræftet i, at der er en helt generel enighed på markedet – og blandt Folketingets partier, hører jeg i dag, måske lige med undtagelse af Enhedslisten og SF – om, at det, det drejer sig om, er, at vi i hvert fald giver nogle rammebetingelser for børsvirksomhed i København, således at vi i hvert fald har gjort, hvad vi kan for at få en effektiv og fremtidsrettet børs eller eventuelt flere.

Denne enighed om målsætningen burde efter min mening nok kunne have båret lidt længere end Børsudvalgets uenighed. Men det kan være, at de måneder, der ligger forude, og ikke mindst Folketingets behandling af lovforslagene kan være med til at fremme den proces. Glædeligt er det i hvert fald, at der er bred enighed om, at det er det mål, vi forfølger, og – som jeg hører debatten i dag – jo dybest set også enighed om midlerne.

Vi fjerner monoopolet, og vi omdanner til aktieselskab. Vi prøver i det hele taget at gøre, hvad vi kan fra Folketingets side for at få en fremtidsdatering af nogle regler og nogle rammebetingelser, som kan gøre, at et organ som Fondsrådet, der er så tæt på markedet som overhovedet muligt, løbende kan justere forholdene efter de behov, der måtte være for en eller flere københavnske børser, som skal ud at konkurrere på markedet. Det vil sige, at hvis det nu bliver god tone på børsen i Frankfurt eller i London eller i New York eller på mindre prætentiose steder, at man gør sådan og sådan, så vil Fondsbørsen eller eventuelle andre børser i København kunne få justeret deres rammebetingelser, deres regler og deres markedsorientering, således at de kan følge med.

Får vi så hermed en garanti for, at vi også om 10 år har en rigtig stor børs i København eller måske mange? Nej, det har vi ingen garanti for, men flere ordførere – måske navnlig hr. Kim Behnke og vist også hr. Stavvad – var jo inde på, at det egentlig er uegnet arbejde for Folketinget at skulle blive ved med at være bagud i et forsøg på at følge med i nogle regler, som i den grad er

dikterede af markedskræfterne - ikke blot fordi det er bøvlet måske at skulle have den slags lovforslag i hver samling eller i hvert fald i hver anden, men jo også fordi det teknisk er ret komplicerede forhold, vi har at gøre med her.

Derfor hører jeg også ordførerne i dag bakke op, at vi i hvert fald skal have et uden for Folketinget siddende organ, som løbende skal tage sig af disse tilpasninger. Jeg har egentlig ikke fra nogen af alle de parter, der ellers er uenige eller enige om mange ting, hørt nogen kritik af de eksisterende regler, vi har om åbenhed, gennemsigtighed eller varedeklARATIONER - hvad man nu vælger at kalde det. Det, vi selvfølgelig skal have gearret dette system til, er altså en videreudvikling i takt med, hvad der sker andre steder, så vi også på det område kan blive konkurrencedygtige.

Som sagt er der faktisk 95 procent enighed mellem parterne om dette her. Det, der står tilbage, er jo så det, der af gode grunde beskæftiger ordførerne mest i dag, nemlig spørgsmålet om Fondsrådet og spørgsmålet om omdannelsen af Værdipapircentralen. Det har også været de punkter, der har skilt vandene i Børsreformudvalget, så det er der ikke noget mærkeligt i.

Om Fondsrådet vil jeg sige, at jeg tror, det er vigtigt, at vi bruger den kommende oversøring til nøjere at få defineret, hvordan det ligger med den kompetence, som Fondsrådet er tiltænkt i lovforslaget, i forhold til den kompetence, Folketinget har i dag, i forhold til Finanstilsynet og i forhold til bestyrelsen for Fondsbørsen eller de fondsbørser, der måtte opstå i København. Er der et tale om en overbestyrelse? Hvor meget skal det kunne blande sig i? Skal man kunne klage? Og alle de andre ting, der er blevet opremset her under førstebehandlingen i dag. Det synes jeg er vigtigt at bruge tiden på nøjere at få defineret her.

Så kan man have to holdninger til, om formandens stemme skal være afgørende eller der skal findes andre løsninger - og det er der jo også, oven i købet forskellige: Hr. Kim Behnke nævnte kvalificeret flertal, og fru Pernille Sams var inde på spørgsmålet, om man skulle pille aktierne ud til en anden slags regelbehandling, og at man ikke nødvendigvis behøvede at behandle aktier og obligationer på samme betingelser.

Jeg tror, det har noget for sig - som også hr. Stavad var inde på - at en uafhængig formand, der sidder med to stort set lige store mindretal, vil lægge megen autoritet og arbejdskraft i net-

op at prøve at få et flertal uden selv at skulle lægge sin dobbeltstemme i vægtskålen. For som hr. Kim Behnke egentlig selv anførte argumentet for det - måske uden at ønske det - skal denne formand jo også se det andet mindretal i øjnene på det næste møde. Derfor tror jeg faktisk, det har noget for sig at sige, at en god formand - og det skal det selvfølgelig være, for det er jo ministeren, der skal udpege ham eller hende - naturligvis vil bestræbe sig for at få parterne til at blive enige, så han/hun ikke skal lægge sit ekstra lod i vægtskålen. Men det er jo ting, man kan have forskellige opfattelser af.

Med hensyn til Værdipapircentralen har flere været inde på, hvorfor det nu pludselig skal omdannes til et aktieselskab; det har jo fungeret godt, hørte vi også på mødet med parterne i går.

Jeg skal med det samme sige til hr. Kjeld Rahbæk Møller, at det, at vi har stillet det forslag, faktisk ikke er udtryk for ideologisk slam. Jeg er i hvert fald fuldstændig enig med alle i, at Værdipapircentralen har fungeret upåklageligt - ingen som helst kritik af dét.

Hvorfor så aktieselskabsformen? Ja, det kan der anføres flere argumenter for:

For det første er det en velkendt juridisk enhed, som giver mulighed for, at flere parter, altså en bredere kreds, kan deltage. Det kan ske ret nemt, når det er et aktieselskab.

Dernæst er det jo ikke nogen hemmelighed, at Værdipapircentralen bliver udsat for konkurrence, og at den også skal forholde sig til andre store værdipapircentraler rundt om i Europa. Der kan meget vel i den omstillingsproces, som Værdipapircentralen skal igennem for at kunne klare sig, blive brug for øget kapital. Også i den manøvre kunne den have glæde af at være et aktieselskab.

Endelig kan der som led i dette fremadrettede og fremtidsorienterede system opstå behov for at indgå alliancer eller fusioner, eller hvad der nu kan tænkes, måske oven i købet på tværs af grænserne, og også her kunne aktieselskabsformen faktisk være en god og fleksibel og velkendt mulighed for udvikling. Men lad os få det nærmere belyst under udvalgsbehandlingen.

Jeg var - ligesom ordførerne, tror jeg - glad for det møde, vi havde i går med kredsen af interessenter på dette område. Men flere ordførere har jo også været inde på, at det måske er lidt kulret, at vi skal have to førstebehandlinger osv.: én i dag og én igen til oktober.

Jo, men når vi nu står over for et teknisk meget kompliceret stof, og når der er mange

stærke følelser, i hvert fald på nogle af områderne her, er det så egentlig så tosset at tage temperaturen på partierne i dag og høre lidt om, hvad prioriteringerne er, og dernæst bruge sommerperioden til at få stille en lang række spørgsmål til opklaring af det ene og det andet og det syvende og få dem besvaret?

Og så er det i hvert fald mit håb, at vi allerede fra, lad os sige anden halvdel af august og i løbet af september har politiske forhandlinger – selvfølgelig først og fremmest med de partier, der i dag har givet udtryk for deres velvilje over for forslaget – med henblik på at blive enige inden den næste førstebehandling.

Det synes jeg skulle være målsætningen, for står vi først med en førstebehandling engang i oktober og tingene skal være vedtaget inden december – og mindst 4 dage skal man vel have til at omstille sig og indstille sig på, at det træder i kraft – så kunne det være en fin ting, at vi havde en politisk afklaring.

Derfor vil jeg da – ud over til regeringspartierne ordførere selvfølgelig – ikke mindst sige til både V og K og Fremskridtspartiet, som særlig har været positive over for forslagene i dag, at det tager jeg meget gerne initiativ til. Og jeg glæder mig til, at vi så i løbet af de sene sommermåneder kan få afklaret de ting, der skal afklares, og finde politisk enighed, således at det nye lovforslag, der i mere eller mindre ændret form kommer til førstebehandling til oktober, kan blive kørt igennem Folketinget ret hurtigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 115:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om Klagenævnet for Udbud.

Af Jens Løgstrup Madsen (V) og Pernille Sams (KF).

(Fremsat 3/5 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Først vil jeg starte med at sige tak for, at vi med dette forslag faktisk får mulighed for en debat om det spørgsmål, som også jeg synes er vigtigt, nemlig hvordan vi får sikret en effektiv overholdelse af EU's udbudsregler.

Jeg synes ydermere, debatten kommer på det rigtige tidspunkt. Vi har som bekendt for nylig gennemført en ændring af loven om Klagenævnet for Udbud, og vi står nu over for at skulle ændre bekendtgørelsen, hvor et af nøglespørgsmålene netop er en udvidelse af kredsen af klageberettigede. Samtidig kan vi konstatere i hvert fald en vis stigning i antallet af sager, der indbringes for Klagenævnet.

Behovet for at sikre en effektiv overholdelse af reglerne bliver altså større og større.

Jeg mener faktisk, at vi med den lovændring, Folketinget nu har vedtaget, er kommet et godt stykke i den rigtige retning. For at undgå, at omkostningerne skal afholde nogle fra at klage, er der således nu mulighed for, at en klager kan få godtgjort de sagsomkostninger, som den pågældende har afholdt i forbindelse med sagen. Det er ligeledes blevet muligt at give en myndighed, der ikke efterlever Klagenævnets afgørelser, tvangsbøder.

Som jeg tidligere har nævnt, arbejdes der i kølvandet på lovændringen på en ny bekendtgørelse om Klagenævnet. Den ændring skal bl.a. i høj grad tage højde for den problemstilling, der er rejst i beslutningsforslaget, nemlig at nogle skulle afholde sig fra at klage af skræk for at blive sortlistet.

Det synes jeg er et umådelig væsentligt problem, og det har jeg i øvrigt fortalt hr. Løgstrup Madsen i adskillige onsdagsspørgetider her. Jeg kan godt se, at det er et problem, at en virksomhed egentlig ikke ønsker at blive hængt ud eller blive ugleset eller blive blacklistet rundt